

[290] Τῆς δ'ἐπιούσης ἀνεξεύγνυον ἐς τὰ ἐν τῇ Μουτίνῃ στρατόπεδα πάντες. Γνώμη δὲ ἦν Ἀντωνίῳ μὲν ἐπὶ τοσῶδε πταίσματι μὴ ἐπιχειρεῖν ἔτι τοῖς ἐχθροῖς μεγάλη μάχη μηδ'ἐπιόντων ἀμύνεσθαι, διὰ δὲ τῶν ἰπέων τὰ ἐφήμερα μόνα αὐτοὺς ἐνοχλεῖν, μέχρι παραδῶη Δέκμος αὐτὸν ἐς ἔσχατον ἤδη λιμοῦ τετρυμένος, Ἴρτίῳ δὲ καὶ Καίσαρι διὰ τοῦτο μάλιστα τὰ ἐς τὴν μάχην ἐπείγεσθαι. [291] Ἐπεὶ δ'ἐκτάσσουσιν αὐτοῖς ὁ Ἀντώνιος οὐκ ἐπεξῆγεν, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τῆς Μουτίνης ἀφυλακτότερα ὄντα διὰ δυσχέρειαν ἐχώρου ὡς βιασόμενοι βαρεῖ στρατῷ παρεσελθεῖν ἐς αὐτήν. Καὶ ὁ Ἀντώνιος αὐτῶν ἐξήπτετο τοῖς ἰππεῦσι καὶ τότε μόνοις. [292] Ἀμυνομένων δὲ κάκεινων αὐτὸν ἰππεῦσι μόνοις καὶ τῆς ἄλλης στρατιᾶς χωρούσης, ἐφ'ἃ ἐβούλοντο, δείσας ὁ Ἀντώνιος περὶ τῇ Μουτίνῃ ἐξῆγε δύο τέλη· οἱ δὲ ἡσθέντες ἐπέστρεφον καὶ ἐμάχοντο. [293] Ἄλλα δὲ Ἀντωνίου τέλη καλοῦντος ἐκ τῶν ἄλλων στρατοπέδων, ὧν βραδέως ὡς ἐν αἰφνιδίῳ τε μετακλήσει καὶ μακρόθεν ἰόντων ἐκράτουν οἱ τοῦ Καίσαρος τῇ μάχῃ. Ἴρτιος δὲ καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐσήλατο τοῦ Ἀντωνίου καὶ περὶ τὴν στρατηγίδα σκηνὴν μαχόμενος ἔπεσε. [294] Καὶ αὐτοῦ τό τε σῶμα ὁ Καίσαρ ἐσδραμῶν ἀνείλετο καὶ τοῦ στρατοπέδου κατέσχευεν, ἕως μετ'ὀλίγον ἐξεώσθη πρὸς Ἀντωνίου. Διενυκτέρευσαν δὲ καὶ ἐν τοῖς ὅπλοις ἐκάτεροι. [295] Καὶ ὁ Ἀντώνιος δευτέρα τῆδε συμπεσῶν πληγῇ συνεβουλευέτο τοῖς φίλοις εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πόνου. Καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει τῆς προτέρας αὐτὸν γνώμης ἔχεσθαι, πολιορκοῦντα Μουτίνην καὶ ἐς μάχην οὐκ ἐπεξιόντα· τό τε γὰρ πάθος ὅμοιον ἀμφοῖν γεγονέναι καὶ Ἴρτιον ἀνηρῆσθαι καὶ Πάνσαν νοσεῖν καὶ σφᾶς τοῖς ἰππεῦσι πλεονεκτεῖν Μουτίνην τε ἐς ἔσχατον ἀφίχθαι λιμοῦ καὶ εὐθὺς ἐνδώσειν. [296] Ὡδε μὲν ἤρεσκε τοῖς φίλοις, καὶ ἦν τὰ ἄριστα· ὁ δὲ Ἀντώνιος, ἤδη θεοῦ βλάβπτοντος, ἐδεδοίκει, μὴ ἐς τὴν Μουτίνην ὁ Καίσαρ, ὥσπερ ἐχθρὸς ἐπιχειρήσας, ἐσδράμοι ἢ αὐτὸν ἐπιχειρήσειε περιτειχίζειν, πλέον ἔχων τὸ ἐργάσιμον, ἐν ᾧ καὶ τῶν ἰπέων, ἔφη, γιγνομένων ἡμῖν ἀχρήστων, ὑπερόψεται με Λέπιδος καὶ Πλάγκος ἠττώμενον. [297] Εἰ δὲ Μουτίνης ἐξανασταῖμεν, Οὐεντίδιός τε ἡμῖν ἀντίκα προσέσται, τρία τέλη φέρων ἐκ τῆς Πικηνίτιδος, καὶ Λέπιδος καὶ Πλάγκος ἐρρωμένως οἱ συμμαχήσουσι. Ταῦτα ἔλεγεν, οὐκ ἄτολμος ἐν τοῖς κινδύνοις ἀνὴρ, καὶ εἰπὼν εὐθὺς ἀνίστατο καὶ ὠδευεν ἐπὶ τῶν Ἄλπεων. [298] Δέκμῳ δὲ ἀπαλλαγέντι τῆς

πολιορκίας ὁ φόβος ἐς τὸν Καίσαρα ἐνηλλάσσετο· τῶν γὰρ ὑπάτων ἐκποδῶν γενομένων ὡς ἐχθρὸν ἐδεδοίκει. Τὰς τε οὖν γεφύρας τοῦ ποταμοῦ διέκοπτε πρὸ ἡμέρας καὶ κελητίῳ τινὰς ἐς τὸν Καίσαρα ἀποστέλλων ἐμαρτύρει μὲν ὡς αἰτίῳ τῆς σωτηρίας, ἠξίου δὲ μέσον ἔχοντα τὸν ποταμὸν ἐς λόγους οἱ συνελθεῖν ἐπὶ μάρτυσι τοῖς πολίταις· πείσειν γάρ, ὅτι δαιμόνιον αὐτὸν ἔβλαψεν, ἐς τὴν Καίσαρος ἐπιβουλήν ἐπηγμένον ὑφ'ἐτέρων. [299] Καίσαρος δὲ τοῖς ἤκουσιν ἀποκριναμένου τε πρὸς ὀργὴν καὶ τὴν χάριν, ἣν δίδωσιν οἱ Δέκμος, διωθουμένου (οὐδὲ γὰρ Δέκμον ἐγὼ πάρειμι περισώσω, ἀλλ' Ἀντωνίῳ πολεμήσω, ᾧ μοι καὶ συναλλαγῆναί ποτε θέμις· Δέκμῳ δὲ ἡ φύσις οὐδὲ ἐς ὄψιν ἢ λόγους ἐλθεῖν ἐπιτρέπει· σφζέσθω μέντοι, μέχρι τοῖς ἐν ἄστει δοκεῖ), [300] πυθόμενος τούτων ὁ Δέκμος ἔστη τε πρὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ καλῶν ὀνομαστὶ τὸν Καίσαρα, σὺν βοῇ τὰ γράμματα τῆς βουλῆς ἀνεγίνωσκε, διδούσης οἱ τὴν Κελτικὴν ἡγεμονίαν, ἀπηγόρευέ τε Καίσαρι χωρὶς ὑπάτων μὴ περᾶν τὸν ποταμὸν ἐς ἄλλοτρίαν ἡγεμονίαν μηδὲ ἐπὶ Ἀντωνίον ἔτι χωρεῖν· αὐτὸς γὰρ αὐτὸν διώκων ἀρκέσειν. [301] Ὁ δὲ ἦδει μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς αὐτὸν ἐς τήνδε τὴν θρασύτητα αὐξανόμενον, δυνηθεὶς δ' ἂν ἐκ προστάγματος ἐλεῖν ἐφείδετο ἔτι καὶ πρὸς τὸν Πάνσαν ἐς Βονωνίαν τραπεὶς ἔγραφε τῇ βουλῇ περὶ ἀπάντων. Ἐγραφε δὲ καὶ Πάνσας.